

וכל אשר יפול עליו מהם במוותם יטמא".

ודרשינן: "כל הנוגע בהם".

יכול לא יהיה טמא מי שנגע בשרצים הנזכרים עד שיגע בכולן [בכל שמונת השרצים הטמאים האמורים בפרשה?]

תלמוד לומר: "וכל אשר יפול עליו מהם", ומשמע אפילו במקצתם.

יכול יטמא הנוגע במקצתן של שמונת השרצים?

תלמוד לומר: "כל הנוגע בהם", דמשמע אינו טמא עד שיגע בכלן.

וכיון שמקרא אחד אומר כך, ומקרא אחר אומר אחרת, הא כיצד?

אינו טמא עד שיגיע במקצתו של שרץ שהוא, שיהיה שיעורו של מקצת השרץ, ששיעור שרץ אחר כולו.

כלומר: אפילו נגע במקצת שרץ, שיש בו שיעור של שרץ שלם, הקטן שבשרצים, הרי הוא טמא.

ושיערו חכמים ששיעור זה הוא בכעדשה.

שכן חומט — שהוא אחד משמונה שרצים המטמאים — תחלתו [תחילת ברייתו] הוא בכעדשה. ולכן הנוגע אפילו במקצת שרץ, אם יש בו שיעור עדשה, שהוא שיעור של שרץ שלם [החומט], הרי הוא טמא.

רבי יוסי ברכי יהודה אומר: "מקצתו שהוא ככולו" שמטמא היינו מקצת שרץ שפעמים

יש בו חיות כשרץ שלם, כזנב הלטאה, שמפרכס אף אחר שנחתך מן הלטאה.

שנינו במשנה: ועריות יש להן על מה שיסמכו:

ותמהינן: והרי דיני עריות מיכתב כתיבן בהדיא, ואינן סמך בעלמא!?

ומשנינן: לא נצרכא

אלא לערוות בתו מאנוסתו [שנולדה לו בלי יא-ב שישא את אמה], שאף היא ערווה כמו בתו מן הנשואין, הן שאסורה עליו, והן לחייב אותו עליה, דלא כתיבא בהדיא בתורה. (4)

ומניין אנו לומדים דין בתו מאנוסתו?

דאמר רבא: אמר לי רבי יצחק ברכי אבדימי, אתיא בגזירה שוה:

כתיב גבי בתו ובת בתו מן הנשואין: ערות אשה ובתה לא תגלה. את בת בנה ואת בת בתה לא תקח לגלות ערותה. שארה "הנה", "זימה" היא.

וכתיב גבי בת בתו מן האונסין: ערות בת בנך או בת בתך לא תגלה ערותך, כי ערותך "הנה".

וכתיב גבי חמותו: איש אשר יקח את אישה ואת אמה "זימה" היא באש ישרפו אותו ואתהן.

ואתיא תחילה בגזירה שוה, "הנה" [האמור בבת בתו מן האונסין] מ"הנה" [האמור בבת בתו מן הנשואין], כדי ללמד איסור בתו מן האונסין בגזירה שוה, כך:

4. בתו מאשתו היא בכלל מה שאמרה תורה: ערות אשה ובתה לא תגלה, שהרי בתו מאשתו